



Krisztus Király ünnepe az egyházi év véget jelzi és egy új időszak kezdődik az Advent. Az egyház azért tartja ezt az ünnepet, hogy bemutassa a kereszten győzedelmeskedő Krisztust. Krisztus királyságának liturgikus ünneplése viszonylag új keletű – XI. Piusz pápa rendelte el a megemlékezést 1925-ben. A gondolat maga azonban nagyon régi, az első keresztény közösségek idejére vezethető vissza.

A filippiekhez írt levélben idézett himnusz a feltámadás révén dicsőségbe emelt Krisztus méltóságát a királykoronázás jellegzetes mozzanataival írja le. A fölmagasztalás megfelel a trónra ültetésnek: a minden nyelv megvallja a koronázáshoz kötött ünnepi üdvözlésnek, a térdek meghajlása pedig a hivatalos hódolatnak (Fil 2, 6–11). Amikor az első keresztények a megdicsőült Jézust Uruknak szólítják és hittel vallják, hogy ő az Úr, a kifejezés mögött az uralkodói méltóság nyer hangsúlyt (Úr = Küriosz). Az evangéliumok is érzékeltetik, hogy a Jézus keresztyére rakott felirat: ő a zsidók királya, bár eredeti szándéka szerint az elítélés okát jelzi, mégis komoly igazságot fejez ki a hívő szemlélő számára. Az ünnep szentleckéjében Szent Pál egy őskeresztény himnuszt idéz a kolosszei hívek bátorítására. A himnusz az első strófájában Krisztusnak a teremtésben való részvételét magasztalja: minden benne, általa és érte lett teremtve, az egész világ benne létezik. A második versszak a megváltás rendjében fejt ki Jézus egyedülvaló jelentőségét azzal, hogy rámutat: mindent visszavezetett az Atyához, egyetemes békességet szerezve. Ez a szemléletmód szinte misztikus magasságokba emelkedve szól Jézus uralmának titkáról.

Krisztus nem a mai, világi értelemben vett uralkodó. Ő az a király, akit megrugdaltak, keresztre szögeztek egykor és egyre ma is. Ő mégsem száll le szent keresztyéről, ott hal meg értünk ég és föld között lebegve. Ő király, nem a keresztye dacára, hanem épp általa: a "sokakért", minden alattvalójáért kiontott vére árán. Általa kibékültünk Istennel, testvéreinkkel, áldozata által szabaddá lettünk, s az Ő béke-országába jutottunk.

Krisztusról mint királyról a liturgikus év folyamán többször megemlékezünk, ez az ünnep azonban más, hiszen nem csak kiemeli Krisztusnak a világmindenségre kiterjedő hatalmát, hanem az egyházi év végén előremutat a történelem végső, nagy napja felé, mikor mint Úr, s Király jön majd el megítélni mindeneket. Az Ő színe előtt játszódik a történelem, s Isten akarata, hogy hatalma a "világ végén" nyilvánuljon ki teljesen. Az utolsó ítéleten Ő lesz a Bíró, aki összefoglal mindent, és átad az Atyának.

A középkori hívek „minden tagját” üdvös félelem járta át, mikor az utolsó ítéletre gondoltak. Ennek a lelkületnek tanúja a gyászmise szekvenciája, melyben a következő szavakkal imádkozzuk: „Reszket akkor holt meg élő, ha megjön a nagy Ítéző, mindeneket számonkérő.”

Az ősegyház vágyakozott, a középkor rettegett, mi viszont nem tesszük egyiket sem! Vissza kell térnünk hittől Üdvözítőnk szándékához, vagyis az Ő eljövételének tudatában kell élnünk! Erre a tényre világítanak rá az ünnepi mise liturgikus énekei.

A kezdőének szavai túlmutatnak minden emberi méltóságon, elismerjük Krisztus királyságát, a szentmise nyitányában feltárul képzeletben előttünk az Ő mennyei dicsősége: „Az Ő országa örökké való ország; s minden király szolgál neki, alleluja, alleluja.” (Dán 7, 14)

„Uralkodik a tengertől tengerig a folyóvíztől a földkerekség határáig.” - énekeljük a válaszos énekben. Krisztus királysága az egész földkerekséget ebben a dicsőséges országában egyesíti. Ezt akarja kifejezni a „tengertől tengerig” kifejezés. Kiindulópontja egyetlen választott nép volt, a zsidóság. Innen, a folyóvíznek, a Jordánnak a partjáról indul el Országának növekedése, hogy aztán elérjen a „tengerig” a „földkerekség határáig”. Vagyis uralma az egész világon egyetemessé válik.

Az ünnep tartalmát kifejezi az ekkor tartott szentmisékben gyakran felhangzó himnikus latin röpima: „Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat”, azaz „Krisztus győz, Krisztus kormányoz, Krisztus uralkodik”;

NÉPÉNEKEK:

- **SzVU 135B, 159, 282, 283, 305. és**
- **EN 196, 198, 216, 217, 227, 231.**